

Modellen pesten werkt alleen maar averechts

Modellen verdienen de juiste begeleiding, geen repressieve maatregelen, vinden Angela Willemse en Eline van Uden, model en ex-model.

Het Franse parlement heeft op 4 april het wetsvoorstel van het Franse parlementslid Olivier Veran aangenomen dat als doel heeft het aantal ultra-dunne modellen terug te dringen. Deze wet belemmert modellen met een BMI (Body Mass Index) lager dan 18 aan de bak te komen. Modellen en agentschappen riskeren bij overtreding een hoge boete of gevangenisstraf. De aanneming van deze wet wordt gemotiveerd door de beeldvorming van magere modellen.

Maar door deze wet te formuleren maakt Veran deze kwetsbare beroepsgroep het werken onmogelijk. Modellen moeten dan niet alleen in monstermaten van ontwerpers passen, maar ook voldoen aan wettelijke eisen omtrent lichaamsgewicht.

Modellen zijn een risicogroep voor het ontwikkelen van anorexia. Uit onderzoek blijkt dat anorexia relatief vaak voorkomt onder groepen die vanwege hun professe moeten voldoen aan bepaalde uiterlijke kenmerken. Toch is er geen aantoonbaar verband tussen anorexia en de modellenindustrie. Anorexia kan latent aanwezig zijn en zich openbaren door externe factoren. De eisen die de industrie stelt aan het uiterlijk van een model kunnen effect hebben op het openbaren van een eetstoornis zoals anorexia. Jongeren die hier gevoelig voor zijn kunnen op hun beurt door het kijken naar foto's van dunne modellen gestimuleerd worden een eetstoornis te ontwikkelen.

Het is de vraag of de BMI-maatstaf eetstoornissen onder modellen terug kan dringen. BMI meet immers enkel gewicht, maar zegt niet alles over gezondheid, laat staan de al dan niet sluimerende aanwezigheid van een eetstoornis. Anorexia is een complexe stoornis die zich niet laat reduceren tot lichaamsgewicht. Een numerieke maatstaf voor gezondheid

Beeld uit de omstreden reclamecampagne 'No Anorexia' (uit 2007) van fotograaf Oliviero Toscani voor het Italiaanse modehuis Nolita. De Franse actrice Isabelle Caro fungeert als model. Zij leed aan anorexia. FOTO AFP

zoals BMI is dan ook niet voldoende. Daar komt bij dat beginnende modellen vaak minderjarig zijn. Een meisje van 16, 17 komt vaak net uit haar puberteit en de bijbehorende groeispurt. De lengte-gewichtsverhouding is op dat moment vaak zoek. Ook is het voor een model dat van een boeker afhankelijk is, wellicht beter om een eetstoornis verborgen te houden.

Cultuurverandering

Om het effect te begrijpen van deze wet mag de kwestie niet los worden gezien van de (kwetsbare) arbeidspositie van modellen. Alleen door betere samenwerking tussen modellen,

gezondheidsorganisaties en agentschappen, kan er grip worden gekregen op eetstoornissen. De Denen zijn zich hiervan bewust en pakken de problemen constructiever aan dan de Fransen. De Deense aanpak richt zich op cultuurverandering in de industrie. Vooraanstaande modellenbureaus en ontwerpers hebben afspraken gemaakt over de minimumleeftijd van modellen, werkomstandigheden en wat te doen bij vermoedens van een eetstoornis.

Om te kunnen beoordelen wat het effect zal zijn van deze wet is het noodzakelijk oog te hebben voor de kwetsbaarheid van de beroepsgroep.

Doordat modellen niet collectief zijn verenigd (cao, branchevereniging of belangenorganisatie), hebben zij geen inspraak in beslissingen die effect hebben op hun vakgebied, zoals de Franse BMI-ban. Daarnaast zijn modellen zelfstandig ondernemers en is hun lichaam een bedrijf. Modellen verdienen de juiste begeleiding om hun bedrijf succesvol te maken. Repressieve maatregelen, of modellen pesten, waar het in Frankrijk op lijkt, hebben dan alleen een averechts effect. Initiatieven vanuit de overheid moeten bijdragen aan een gezonde en werkbare arbeidssituatie van modellen en niet andersom.

Angela Willemse
model en gezondheidsvoorlichter
Eline van Uden
ex-model en alumna in vrouwenstudies

commentaar

De mening van de krant, verwoord door leden van de hoofdredactie en senior redacteuren.

Kamer mag hand ook in eigen boezem steken in ABN Amro-affaire

De afspraak over 20 procent erbij is gemaakt in de Kamer en niet in de boardroom

De vingers wezen tot nu toe vooral naar de top van de bank, in de onverkroppelijke affaire van de salarisverhoging van de bestuurders van ABN Amro. Naast de raad van bestuur, die niet genoeg maatschappelijke antennes zou hebben, kreeg daarna ook minister Dijsselbloem kritiek. Wel klonk deze week in de Tweede Kamer het verwijt dat hij niet ferm genoeg is opgetreden, minder scherp dan verwacht. Het uitblijven van een motie van wantrouwen hield de schade beperkt. Dat is winst te noemen, gezien het verlies dat in deze kwestie al is geleden.

Dat betreft vooral verlies van vertrouwen, bijvoorbeeld of de bank wel genoeg dienstbaar is. Daarnaast slonk door deze affaire ook het vertrouwen in het vermogen van de Staat om voldoende sturing te geven aan ABN Amro. De Tweede Kamer heeft in deze kwestie overigens wel reden de hand ook in eigen boezem te steken. De afspraak om de bonussen af te schaffen en als compensatie een salarisverhoging voor de raad van bestuur van maximaal 20 procent toe te staan, is daar gemaakt en niet in de bancaire boardroom. Met die salarisverhoging stemden in 2012 toenmalige regeringspartijen VVD en CDA en gedoogpartner PVV in, alsook

GroenLinks. De afspraken, in een situatie waarin ABN Amro staatsbank was geworden, hebben uiteindelijk geleid tot een onduidelijke en vooral onzuivere verhouding tussen bank en overheid. In zo'n ongemakkelijke en eigenlijk onwenselijke situatie, waarbij de overheid een bank met 25 miljard redt en tot aan de beursgang beperkingen oplegt, moeten Kamer en minister vooral voor duidelijkheid zorgen, om ruis zoveel mogelijk te beperken. Achteraf is het altijd makkelijk praten, dat geldt ook hiervoor. Maar toch blijft het vreemd dat geen van de volksvertegenwoordigers gealarmeerd raakte toen Dijsselbloem meedeelde dat de

salarisverhoging voor de top van de bank voor 2012 en 2013 was bevroren. Want daarna kwam opnieuw een jaar zonder bonus. Dat de bestuurders nu wel eens gebruik zouden willen maken van de mogelijkheid tot 20 procent verhoging, was misschien te verwachten. Al blijft overeind staan dat die bestuurders zelf tot het inzicht hadden moeten komen dat dit nu niet verstandig was. De precaire situatie waarin ABN Amro is komen te verkeren met de staat als aandeelhouder, eist niet alleen van de top van de bank, maar ook van de minister en zeker ook van de Tweede Kamer, meer alertheid dan zij tot nu toe hebben getoond.